

14 motive pentru răpirea credincioșilor înaintea necazului cel mare

Într-unul din pasajele anterioare am văzut în rezumat evenimentele care se vor derula după venirea Domnului pentru ai Săi, ca să se împlinescă cele spuse în 1 Tesaloniceni 4.15-18. În acest context s-a spus: „Timpul de necaz al groazei, al fricii și încercărilor a venit” (H. și N. 1988, pag. 211 la mijloc; compară cu Matei 24.21,22). Scriitorului [acestui articol] îi sunt cunoscute păreri diferite referitoare la întrebarea „Va trece Biserica prin necazul cel mare?”. Și el prezintă punctul de vedere al acelor care cred că Scriptura răspunde la aceasta cu *NU*.

Înainte de a merge să vorbim despre fiecare argument în parte, vrem să spunem clar, despre ce vorbim:

Prin cuvântul Biserica este vorba de Trupul lui Hristos, care constă din toți aceia care cred în El, „Adunarea, care este Trupul Său” (Efeseni 1.22,23). Ea este alcătuită prin Duhul Sfânt începând de la Rusalii. „Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup ... și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12.13).

Prin expresia necazul cel mare este vorba de un timp de încercări și suferințe incomparabile, care va veni asupra întregului pământ și peste toți care locuiesc pe el. Scriptura vorbește despre acest necaz mare în următoarele locuri:

- **Daniel 12.1:** ... și va fi un timp de strâmtorare cum n-a fost niciodată de când există o națiune, până în timpul acela.
- **Matei 24.21:** ... atunci va fi un necaz mare, așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată.
- **Ieremia 30.7:** Vai, pentru că mare este ziua aceea! Nici una nu este asemenea ei; și este timp de necaz pentru Iacov; dar el va fi salvat din el. Versetul acesta arată, că iudeii vor fi loviți de el.
- **Apocalipsa 3.10:** ... te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ.
- **Ezechiel 20.34:** Și vă voi scoate dintre popoare ... cu mână puternică ... și cu furie revărsată.
- Judecățile pornite prin vărsarea „potirelor” din Apocalipsa 16 ne dau un indiciu despre ce va fi: „Mergeți și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu” (Apocalipsa 16.1). Expresia „mânia lui Dumnezeu” va caracteriza timpul acesta.
- Înainte de venirea Domnului, care este descrisă în Apocalipsa 19.11-16, citim despre o mare mulțime de popor îmbrăcată în haine albe (Apocalipsa 7.13); despre ei se spune: „Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare.” Din aceasta putem deduce, că acest timp îngrozitor va fi înainte de arătarea Domnului în glorie mare, care este profețit în Matei 24.30 și care își găsește împlinirea în Apocalipsa 19.11-16.
- Și Domnul Isus arată aceasta clar, când vorbește ucenicilor în Matei 24. El spune: „Iar îndată după necazul acelor zile, soarele se va întuneca, ... Și atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer, ... și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și glorie mare” (Matei 24.29,30).

Din motivele următoare credem că Biserica nu va trece prin acest necaz mare:

1. Deoarece cea mai mare parte a Bisericii va fi deja în glorie, când va începe necazul cel mare, în timp ce pe pământ vor fi încă credincioși. Milioane au murit deja, sunt la Hristos și așteaptă învierea, când El va veni.

2. Deoarece Biserica este Trupul lui Hristos, și dacă ea ar trebui să treacă prin necazul cel mare, aceasta ar însemna, că Hristos ar trebui încă o dată să sufere sub judecata lui Dumnezeu. Este un timp al mâniei, al răzbunării și al urgiei din partea lui Dumnezeu. Este de neimaginat că Biserica, ca Trup al lui Hristos, și El ca și Cap vor trebui să îndure acest timp.
3. Speranța Bisericii este îndreptată spre răpire și nu spre mânia lui Dumnezeu. „Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus” (Romani 8.1). „Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu” (Romani 5.9). „... Isus, care ne scapă de mânia care vine” (1 Tesaloniceni 1.10). „Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie” (1 Tesaloniceni 5.9).
4. Domnul a dat în mod deosebit bisericii din Filadelfia făgăduința: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit” (Apocalipsa 3.10). Pe baza aspectelor istorice și profetice ale întregii istorii a Bisericii, exprimată în scrisorile deschise adresate celor șapte biserici în Apocalipsa 2 și 3, noi credem, că Filadelfia caracterizează pe credincioșii care posedă cu adevărat viața și prezintă mărturia lui Hristos, și se referă la credincioșii de la venirea Domnului. Așa cum Noe a fost păzit și păstrat în timpul potopului (Geneza 7), însă Enoh a fost „răpit” (Evrei 11.5) înainte să vină potopul, și prin aceasta a fost păzit de potop, deci nici măcar nu a intrat în potop, noi credem că aceeași diferență va fi între rămășița iudaică împreună cu toți aceia care nu au primit semnul fiarei și care vor fi păziți în timpul necazului cel mare, și pe de altă parte Adunarea, care va fi păzită înainte de venirea necazului cel mare. Așa cum Enoh a fost răpit înainte de potop, la fel Adunarea va fi în cer la Hristos înainte de a se dezlănțui judecățile necazului cel mare.
5. Pavel, căruia i-a fost încredințat adevărul despre Biserică, nu atenționează nici măcar o singură dată cu privire la necazul cel mare. El se preocupă cu orice adevăr important, însă numai cu cel referitor la necazul cel mare nu o face. Dimpotrivă, el mângâie pe credincioșii din Tesalonic, prin aceea că le spune că ei nu vor merge în necazul cel mare (1 Tesaloniceni 5.4; 2 Tesaloniceni 2.2). Ambele locuri se referă la Ziua Domnului, despre care apostolul știa că ea va începe odată cu arătarea Domnului, și el le spune, că din cauza aceasta ei nu ar trebui să se lase zdruncinați în inimile lor. El știa că ei nici măcar nu vor fi atunci aici.
6. Pavel scrie în 1 Tesaloniceni 4.15 despre „cei vii, care rămân până la venirea Domnului”. În Apocalipsa 13.15 ni se face cunoscut, că fiarei a doua, pe care Ioan a văzut-o, i s-a dat „să dea suflare chipului fiarei ... și să facă să fie uciși toți cei care nu se vor închina chipului fiarei”. Nu ne putem imagina că credincioșii ar face aceasta, și dacă ar face aceasta urmarea va fi că toți vor fi omorâți înainte să vină Domnul. Venirea Lui pe pământ va fi abia după terminarea necazului cel mare (Matei 24.29,30). Deci– în contradicție cu 1 Tesaloniceni 4.15 – nu ar mai fi nici un credincios în viață, dacă Biserica ar trebui să treacă prin necazul cel mare.
7. În afară de aceasta, în Apocalipsa 13.16 citim că fiara va face ca tuturor, celor mici și celor mari, și celor bogați și celor săraci, și celor liberi și celor robi să li se dea un semn al fiarei pe mâna lor dreaptă sau pe fruntea lor, și că nimeni nu va putea să vândă sau să cumpere, fără să poarte acest semn. Noi nu ne putem imagina că oamenii, care cred cu adevărat în Domnul Isus, vor accepta acest semn. Este evident, că ei nu vor mai fi atunci pe pământ.
8. Pavel face o diferențiere foarte clară între cele două etape ale revenirii Domnului. Mai întâi El vine *pentru* ai Săi (1 Tesaloniceni 4.13-17) și mai târziu vine *cu* ai Săi (Coloseni 3.4; Iuda 14; Apocalipsa 19.14). El leagă aceste două evenimente diferite în 2 Tesaloniceni 2.1,2 și Tit 2.13. Necazul cel mare, care are loc înainte de arătarea Domnului, trebuie să aibă loc între cele două evenimente. Este imposibil ca ambele evenimente să aibă loc în același timp, căci aceasta ar însemna pentru cei credincioși să fie răpiți și în același moment să revină împreună cu Domnul.
9. Multe locuri din Vechiul Testament se referă la aceste evenimente diferite:

- Geneza 5.24: Enoh a fost răpit înainte să vină potopul. Noe a fost salvat trecând prin potop (Geneza 7.23).
 - Geneza 19: Lot a fost scos din Sodoma înainte să cadă focul judecății.
 - Exodul 12.13: Israel a fost protejat prin sânge în timpul judecății.
 - Iosua 2.1-12: Cei doi cercetași au părăsit Ierihonul înainte ca Ierihonul să fie distrus prin judecată.
 - Iosua 6.25: Rahab a fost salvată în timpul judecății și lăsată să trăiască.
10. Aspectul dispensațiilor are importanță deosebită pentru întrebarea noastră. O dispensație (epocă a mântuirii) în sensul Scripturii este o perioadă de timp, în care Dumnezeu acționează cu oamenii pe anumite căi și sub anumite condiții. Avem astfel în Geneza 2 dispensațiunea inocenței; în Geneza 3.23 dispensațiunea conștiinței; în Geneza 8.20 dispensațiunea guvernării omenești; în Geneza 12.1 dispensațiunea făgăduinței; în Exodul 19.8 dispensațiunea Legii; în Ioan 1.17 avem harul și în Efeseni 1.10 avem Împărăția. Acestea constituie un studiu în sine, un studiu mai detaliat ar fi prea mult aici. Noi ne aflăm acum în epoca harului. Harul din partea lui Dumnezeu caracterizează această epocă și de asemenea explică de ce Dumnezeu nu intervine direct în socotelile oamenilor, ca să pedepsească păcatul. Însă El va face aceasta cândva.
- Credincioșii sunt priviți ca sare, care împiedică răspândirea totală a stricăciunii, și răul încă nu se va desfășura deplin, atâta timp cât credincioșii nu sunt încă răpiți. Deoarece timpul necazului cel mare este un timp al judecăților nespuse de mari ale mâniei lui Dumnezeu, el nu poate veni atâta timp cât Biserica este încă aici.
11. Venirea Domnului pentru judecată (la arătarea Lui) este privită în Scriptură ca Ziua Domnului. Ziua aceasta nu poate veni înainte să fie descoperit omul păcatului, și omul păcatului nu poate fi descoperit, deoarece „cel care oprește” nu a fost luat din cale (2 Tesaloniceni 2.3-10). Aceste versete ar trebui citite cu atenție, căci ele conțin dovada cea mai puternică, că Biserica nicidecum nu poate trece prin perioada necazului cel mare. În versetul 3 se spune: „Această zi nu va veni dacă nu va veni întâi lepădarea de credință și nu va fi descoperit omul păcatului.” Versetul acesta se referă la fiara a doua din Apocalipsa 13. Versetele 6 și 7 se referă la cel care „oprește”. Este Duhul Sfânt, care împiedică răul actual să se desfășoare deplin, așa cum va fi la sfârșit. Versetele 7 și 8 se referă la acela care „oprește” și care va fi luat din cale, și atunci va fi descoperit „cel fărădelege”. Acesta este supermanul lui satan, care va veni; dar el nu poate veni atâta timp cât Duhul Sfânt este încă aici locuind în Biserică. Duhul Sfânt locuiește în credincioși și va fi aici atâta timp cât este chiar și numai *un singur* credincios. Toate acestea fac imposibil ca Biserica să mai poată fi aici în timpul necazului cel mare.
12. Necazul cel mare are înainte de toate caracter iudaic. Este timpul „necazului lui Iacov”. Ieremia 30.7 arată clar aceasta. Pentru ca el să poată avea loc, trebuie ca iudeii să fie din nou înapoi în țara lor și s-o aibă deplin în posesiune. „Timpurile națiunilor” vor fi atunci sfârșite. Nu, necazul cel mare nu are nicidecum a face cu Biserica.
13. Adevărul despre venirea Domnului este spre îmbărbătarea credincioșilor (1 Tesaloniceni 4.18). Dar dacă mai întâi trebuie să vină necazul cel mare, cum poate fi o îmbărbătare în aceasta? Aceasta ar produce numai frică și presimțiri rele, ceea ce era realmente starea credincioșilor din Tesalonic, deoarece ei au confundat „răpirea” cu „arătarea”.
14. Derularea evenimentelor în cer arată că, în timp ce judecățile lui Dumnezeu cad asupra celor care locuiesc pe pământ, Biserica va fi în prezența lui Hristos. El va lua pe ai Săi în casa Tatălui (Ioan 14.2,3). Atunci ei vor apărea înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5.10), și după aceea va avea loc Nunta Mielului (Apocalipsa 19.7-9)! Rânduiala din Deuteronomul 24.5, unde un bărbat, care tocmai s-a căsătorit, nu trebuie să meargă la armată și să nu i se impună vreo povară, cu siguranță arată spre Domnul, care se va bucura de mireasa Lui, pentru care El a murit și pentru care El a fost atâta timp la lucru în dragoste, fără ca

bucuria Lui să fie influențată la gândul unei intrări-imediate-în-război, așa cum este descris în Apocalipsa 19.11-15.

Că evenimentele descrise mai sus vor urma după venirea Domnului pentru ai Săi devine deplin clar din Scriptură. Foarte sigur nu corespunde învățaturii Scripturii, dacă se presupune că toate aceste evenimente au loc simultan și într-o clipă, ca și cum răpirea și arătarea ar fi unul și același eveniment.

Mărimea acestui articol nu permite și alte referiri, cu toate că sunt mai multe. Cele spuse aici ar trebui să fie suficiente, ca să arate deslușit, că Scriptura mărturisește clar, că Biserica nu va trece prin necazul cel mare.

Din cartea *Die Botschaft des Propheten Maleachi für die heutige Zeit*
Editura Ernst-Paulus-Verlag, Neustadt, pag. 135–143.